

- Там беше търговецът...

Тодор Комнен се усмихна. Дъщеря му знаеше какво върши.

Той забрави, че пред него стои едно момиче, което е още почти дете. Улови ръката ѝ. Стисна я силно. Пошъпна:

- Ирино... В тебе ни е надеждата... От тебе чакаме свободата си...

Девојката наведе тъжно чело. След това внезапно и дръзко отметна глава назад. В очите ѝ блестеше студеннадменност.

18.

Високи преспи затрупаха друмищата. Снежни виелици се блъскаха в прорезците на кули, хижи и болярски домове, с нечувано суровство. Валеше ден и нощ, на едри гъсти парцали, без край.

Никога такава страшна и студена зима не бе идвала по тия места. Стогодишни старци не бяха чували от дедите си да е имало подобен мраз. Етърът замръзна. Хмските устия станаха непроходими.

В огнището на малката приемна на палата гореше силен огън. Край него беше насядала царската челяд. Всеки искаше да бъде по-близо до животелната топлина, която се разстилаше на две-три лакти около буйно и ламтящите цепеници. Царицата и Ирина предяха лен и тихо разговаряха. Тримата младежи разглеждаха старинни оръжия, татарски лъкове, чехски копия, които ярко блестяха от червените отражения на огъня. Калиман си играеше с едрата котка, която едва чуто мъркаше свита връз коленете му. Ала когато преставаше да я гали и постисваше по-силно галеното животно, то изваждаше нокти и се правеше, че иска да хапе.

- Остави на мира котката... - каза Анна - още не са ти минали дракотините от вчера... - тя се обърна към Ирина: - Защо не дойде майка ти при нас?

- Татко страда пак от краката си, не може да стане, а тя не иска да го оставя сам...

Но какво може да прави едно буйно петгодишно момче, когато навън